

under mörker

som om barnen precis innan
explosionen hade lett
med krokiga tänder
och blivit mer djuriska än

den kalla handen strykandes
över din spända kind
du ler mot ägaren av ditt koppel
för att ännu få ägas

ni är tillsammans en
bristning i tiden
en explosion av spridda
minnen och halsar

ni ser när träden växer mot väggarna
hur vägarna kröker och inte
hittar nåt mål, hur
insekter talar med

mänskliga röster
ropar till ditt förstånd
du äger det inte
och går förlorad